

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

Kam to všechnospěje!.....5

Touto zvolací větou končí mnohé rozhovory, které žehrají na poměry ve státě, politiku, zdražování, mládež, morálku... no prostě na „dobu“ ...

Cesta do Izraele.....12

... První naší zastávkou bylo nejznámější přístavní město Haifa. Jeli jsme do něj přes Cesareu Filipovu, rovinou Šáron, podél Středozemního moře. Nad Haifou se zvedá hora Karmel a na ní karmelitánský klášter Stella Maris. V dále se v mlze modrají hory, tam prý už je Libanon ...

www.farnosttrest.me.cz
veznik@email.cz

Šéfredaktor:
Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:
Jana Staňková (JaS)
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)

Další autoři příspěvků:
Pavel Kovář (KP)
Marie Syslová (MS)
Věra Mezerová (MV)

Jazyková korektura:
Mgr. Květa Zažimalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**
David Zažimal

Tisk zajistil:
Zdeněk Havlíček
soukromá pojišťovací kancelář
České pojišťovny a.s.
tel.: +420 567 214 394
mobil: +420 606 237 655
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:
Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 235 výtisků.

Adresa redakce:
Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:
redakce &
Marie Bambulová, Michael Bambula,
Jiří Staněk, Ondřej Zažimal
a kolportéři z bratrských farností

*Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných příspěvků. Ano-
nymní příspěvky nezveřejňujeme!*

FOTO na úvodní straně:
David Zažimal

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Televize a host	4
Děti a televize	4
Kam to všechno spěje!	5
Kdo byli?	6
Bazilika Santa Maria Maggiore	6
Svatá Kristina	7
Assisi - svatá Klára	8
Mariazell aneb Co jste v televizi neviděli	9
Pouť do Mariazell	10
Má cesta k Bohu	11
Cesta do Izraele	12
Bud'me bojovníky	16
Rok rodiny	17
Na prázdniny	18
Bližnímu	18
K blížícím se prázdninám a času dovolených	18
Společenství starších	18
Postřehy	19
Život po porodu	20
Ukázka části Janova evangelia přeložena do Hantecu	20
Informace	20

Uzávěrka příštího čísla bude 22. srpna 2004!

EDITORIAL

Vážení a milí farníci (opět jsem se vrátil ke svému neotřelému oslovení),

i letos je před námi čas dovolených. Prázdninový čas, na který se těší děti i jejich rodiče. Letošní léto si s námi ale ve svém úvodu zahrává ... ne a ne se vyklubat do své krásy.

Tábor na Dobré Vodě - snad tradiční pobyt dětí třeštské farnosti (ale i dalších spřízněných farností) se v letošním roce opravdu svízelně obsazuje - je nedostatek přihlášených dětí. Nemyslím si, že by byl tábor málo propagován, možná je nezájem způsoben cenou tábora (i když ta je - v porovnání s jinými akcemi pro děti - nízká), možná ukončením pravidelných nedělních „příbuzenských“ návštěv na tábore, možná určitým nezájmem dětí i rodičů, upřednostněním jiných druhů dovolené či poklesem demografické křivky ... „Zakopaný pes“ je možná ale úplně jinde. Ptáte se kde? Domnívám se, že ve věřící „katolické komunitě“ chybí mladí. Ano, vždyť i slepý by si musel povšimnout, z jakých věkových kategorií je složeno farní společenství. Když se okolo sebe v kostele porozhlédneme, jsou to většinou starší, starší a zase starší lidé (nechtěl bych se ale dotknout té hrstky mladších ročníků) ... Nezbyvá než se zeptat, kde jsou ti mladší? Copak i ti starší nemají své syny či dcery, dokonce i vnuky a vnučky? Kde jsou? Nedali před Bohem přednost něčemu nebo někomu jinému? Potom se nesmíme divit, že náš národ ztrácí morální hodnoty ... Na výletech po naší vlasti (především po severních Čechách) se můžeme podívat, jak to za několik let může vypadat i u nás. Osobně si myslím, že - z pohledu dnešního moderního člověka - bohužel církev (pouze v České republice?) „zaspala dobu“.

Při zhlédnutí jednoho českého filmu mě oslovila myšlenka - můžeme být ve stejné životní situaci, ale záleží pouze na nás, jak se rozhodneme. Každý z nás to určitě zažil ... zda udělat krok dopředu, či ucouvnout, zastavíme se, nebo se vydáme do stran? Ano, je to otázka svobodné vůle, kterou nám dal Bůh.

Ale abych nebyl pouze kritický... Při kateřinské pouti otec biskup udělil svátost biřmování téměř padesáti mladým lidem - že by se blýskalo na lepší časy? Nechtěl bych totiž polemizovat nad tím, zda se nejednalo pouze o zablýsknutí a efekt zůstal někde jinde.

Závěrem mi dovoluňte poděkovat za Vaše finanční příspěvky i modlitby. Nezapomeňte, že stránky našeho farního dvouměsíčníku čekají také na Vaše názory či zážitky. Prožijte hezké léto, ve kterém nebudou naše osobní plány nadřazeny těm, které má s námi Bůh, a u příštího čísla se těší

Vladislav Hynk
šéfredaktor

Televize a host

Rádio Vatikán: „Žádný člověk nemá právo škodit sám sobě!“

Navštívíme-li některého známého, obvykle zanechá činnosti, kterou se právě zabýval a věnuje se nám. Vypne vysavač, odloží žehličku, zavře knížku, muž přestane „kutit“...tak velí slušnost.

Avšak jak se hostitel zachová, díval-li se před příchodem návštěvy na televizi? V tomto případě reakce nebývá tak jednoznačná a vůbec není samozřejmé, jak správně jednat. Sleduje-li hostitel určitý vybraný program, zpravidla není příchodem návštěvy nikterak nadšen. Zvažuje významnost hosta i hodnotu televizního pořadu. Jestliže návštěva není zvláště vzácná, hostitel se možná pokusí o kompromis: „*Dívám se právě na to a to, zdá se to být dobré, pojd' se kouknout též.*“ Na takovou výzvu nelze odpovědět záporně. Ačkoliv málokdo jde někoho navštívit, aby se u něj díval na televizi – to lze pohodlněji doma. Nezbyvá než přijmout přistrčenou židli, ponořit se do modravého šera a nasadit „masku“ pozorového diváka. Hostitel je tak aspoň ušetřen pocitu viny, že se hosta vlastně vůbec neujal. Oba – host i hostitel – chvíli mlčí ve dvou, navzájem nekonečně vzdáleni. Pak padne několik zdvořilostních frází, protože o vážných věcech se při rozsvícené obrazovce bavit nedá. Televize podivuhodně rozptyluje a vyřazuje z činnosti vlastní uvažování, a to i když lidé hledí na obrazovku jen tak po očku v bláznivé víře, že „stihnou“ hosta i program současně. Nelze sloužit dvěma pánům! Nakonec se možná přihodí, že se host zvedne se slovy: „*Tak já už musím jít.*“ A nemá už ani chuť vysvětlovat, proč přišel...

Naši předkové, kteří televizi neznali, vždy každého vítali do domu, neboť říkali: „*Host do domu, Bůh do domu!*“ Máme televizi, která nám přibližuje celý svět, která nás však může vzdalovat nejen od hostů, ale bohužel i od těch nejbližších, neumíme-li ji vypnout v pravou chvíli.

Sv. František Saleský, v jehož životě se zrcadlí jednoduchost a půvab Kristova vzoru jako u

málokterého světce, byl zapřísáhlým nepřítelem spěchu. „*Málo a dobře!*“ Poznáte je po ovoci. Po ovoci v duši...

Lidmila Vokřínková

Děti a televize

Lékaři a psychologové tvrdí, že děti do desátého roku se nemají dívat na televizi a když, tak jen krátce a pouze na pořady, které jsou pro ně určené. Rozhodně u ní nemají strávit více než jednu hodinu za celý týden. Důvodů je mnoho. Zapnutý přijímač vysílá záření (i když se říká, že nikoliv), jež dodatečně ionizuje vzduch v pokoji. Toto záření, které je i v nejnovějších přístrojích tlumeno pouze částečně, má negativní vliv na nervový systém, působí rozladění a deprese. Medicína zná termín „potelevizní spánek“ pro vyjádření nezdravého, nervózního spánku po delším pobytu před obrazovkou, nebo televizní nespavost, což je stav trvající často několik hodin po sledování televizních programů. Na toto záření jsou citlivé především děti. Rodiče jen ojediněle spojují jejich nervózní spánek či potíže se soustředit při psaní úkolů nebo ve škole s vysedáváním u televize. Ve Velké Británii bylo zjištěno, že více než polovina vad kosterního systému v nemalé míře závisí na

návyku trávit valnou část volného času před obrazovkou. (A což další „neduhy“ – zapomínání...) Dítě potřebuje pro správný vývoj pohyb. Příliš dlouho zaujímaná statická poloha totiž brzdí nejen rozvoj svalů, kostí, vnitřních orgánů, ale vede také k poruchám trávení, spánku, bolestem hlavy, únavě. Oční lékaři zdůrazňují správné osvětlení, vzdálenost nejméně 3m od očí. Televizní obraz neustále kmitá a i když to na dobře seřízeném přístroji ani nepostřehneme, náš organismus reaguje únavou zraku, bolestí hlavy, někdy i stavy nepokoje. Výzkumem bylo ukázáno, že se děti zdržují více doma, že televize má rozhodující vliv na organizaci jejich volného času! Potvrdilo se, že děti stejně jako dospělí rezignují v důsledku te-

levize na jiné zájmy...v neposlední řadě ztrácejí možnost se doma vypovídat. Dříve existovala naděje, že je to jen přechodný stav daný okouzlením z nového média. Nejnovější výzkumy však tento trend dále potvrzují a ukazují na prohlubující se „telemánii“ od nejmladších let. Dále neprospívá, že prostřednictvím TV pořadů se dítě seznamuje s těžkostmi dospělých dlouho před získáním vlastní dospělosti, což se stává v budoucnosti zdrojem jejich životních chyb a rozčarování...

Lidmila Vokřínková

Kam to všechno spěje!

Touto zvolací větou končí mnohé rozhovory, které žehrají na poměry ve státě, politiku, zdražování, mládež, morálku... no prostě na „dobu“. Slyšíme jej většinou z úst těch, které lze počítat ke starší generaci. Troufám si tvrdit, že stejnou větou (či podobnou) končily mnohé debaty před padesáti, osmdesáti a možná i před třemi sty lety. Vždy se našlo téma, po jehož probrání „sedla“ věta: Kam to všechno spěje!

Nepatřím k těm, kteří na vše nadávají, ale využiji tuto větu k zamyšlení. Jestliže začneme pozorněji sledovat zprávy médií, nelze si nevšimnout, co všechno se v dnešní společnosti může přihodit dětem. Často slyšíme o tom, že dítě odešlo z domu na hřiště a už se nevrátilo, ztratilo se cestou ke kamarádovi, jindy bylo uneseno i s kočárkem... A to nemluvím o brutálních činech, které se na dětech dějí! Nejvíce mnou však otřásla zpráva, která se před nedávnem objevila v televizním zpravodajství: Dítě bylo ukradeno matce z dělohy!!! Příběh ženy, která byla jinou ženou podvedena a kamsi vylákána, je k neuvěření. Matce, jež byla v osmém měsíci těhotenství, bezohledná žena nožem rozřízla břicho a „ukradla“ dítě. Nelze uvěřit ani tomu, že se matka s otevřenou krvácející ránou doplazila pro pomoc. Tento příběh měl naštěstí dobrý konec. Dítě se podařilo najít a k překvapení všech bylo úplně v pořádku.

Také matce lékaři pomohli.

Při vyslechnutí této zprávy mi běhal mráz po zádech. Zvrácenost některých lidí, toužících po něčem, co nemohou mít, je opravdu veliká. Jak hrozně se cítila ona matka? Jak překoná toto trauma?

Moje zkušenost v roli matky není příliš velká. Ale už dokážu pochopit tu úzkost a obavy, jež má matka o své dítě a které nelze pochopit, dokud je nepoznáte na vlastní kůži. Už nikdy není žena „celá“, jestliže nemá u sebe své dítě. Stále na něj myslí a přemýšlí o tom, zda je v pořádku, nepláče... Ve vyhrocených situacích, jakou byl tento brutální čin, pak dokáže překonat sama sebe a jde za hranice svých možností.

„Doba“ je taková, jakou si ji děláme my, lidé. Snad tedy zůstane alespoň trochu lidská a dokáže chránit to nejcennější, co máme. Děti.

Kdo byli?

Svatý Benedikt

Svatý Benedikt přišel na svět v horách Umbrie kolem roku 480. Spolu se svou sestrou – dvojčetem strávil v tomto drsném kraji dětství. Po školním období poslali rodiče Benedikta na studie do Říma. Projevoval se jako velmi inteligentní student. Avšak před dokončením studií pro nemravnost svých spolužáků uprchl do samoty sabinských hor. Žil zde se skupinou asketů, pak se uchýlil do úplné samoty. Tři roky pak vedl život přísného pokání. Společenství poustevníků z blízkého kláštera Vicovaro jmenovalo pak Benedikta svým představeným. Avšak jakmile se pokusil uspořádat život poustevníků, spáchali na něj atentát jedem. Zklamaneč se vrátil do své jeskyně. Tam postupně shromažďoval poustevníky z celého kraje. Utvořilo se dvanáct malých mnišských společenství, každé společenství mělo brzy klášter, všechny vedl Benedikt. Tak se stal zakladatelem mnišství na Západě.

Roku 529 opustil Subiako a založil u latinského místa Cassina klášter Montecassino (jihovýchodně od Říma). Zde napsal svou „Regula Benedikti“, která se stala základem všech benediktinských klášterů Západu – nelze nezmínit slavné heslo zakladatele řádu: „Ora et labora“ – modli se a pracuj.

Otec západního mnišství zemřel 21. března 547 (Zelený čtvrtek) při modlitbě před oltářem klášterního kostela na Montecassinu.

Svátek svatého Benedikta, který významně přispěl ke kultuře středověku, slavíme 11. července, v tento den roku 673 (703?) prý byly přeneseny jeho ostatky do Fleury ve Francii.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

zakladatel řádu, otec Západního mnišství

narozen: kolem r. 480 v Norcii, Itálie

zemřel: 21. března 547 na Montecassinu, Itálie

patron Evropy (od r. 1964); učitelů, horníků, mědirytců a speleologů (od r. 1957); studujících; umírajících; proti horečce, zánětům, otravám a onemocnění kameny; proti čarování

Bazilika Santa Maria Maggiore

Tento chrám provází legendární vyprávění o jeho původu. Kterési noci v měsíci srpnu se papeži Liberiovi (352 – 366) zjevila ve snu Panna Maria a ukázala mu na pahorku místo pokryté sněhem. Na tom jí měl postavit tento kostel. Den na to si papež mohl k úžasu mnoha Římanů ověřit pravdivost snu a ihned se dal do práce. V bazilice je překrásný kazetový vyřezávaný zlatený strop (podle tradice zlatem dovezeným z objevitelských výprav do Ameriky) z pravidelných čtverců: 5 na šířku a 21 na délku, celkem 105. V den posvěcení této římské baziliky každoročně (5. srpna) na paměť události sněžení na pahorku se otevře jedna z kazet a z ní se sypou po dobu 10 minut bílé lupínky květů do prostoru chrámu a věřící si je na památku této slavnosti odnášejí do svých domovů.

Vznosná zvonice z 13. století se tyčí vysoko nad mohutnost chrámu a je svým hrotem ve výšce 75 m nejvyšší v celém světě. Bazilika je jedním z nejstarších a nejvýznamnějších mariánských kostelů na Západě. Je tu bohatá podlaha z 12. století. Papež Hadrián II. zde v roce 867 v přítomnosti sv. Cyrila a Metoděje položil na hlavní oltář slovanské bohoslužebné knihy, a tak je schválil a povolil jejich užívání. Zde rovněž v roce 868 vysvětil na kněze a jmenoval arcibiskupem pro území Velké Moravy v roce 869 sv. Metoděje. V prostorách chrámu je tu i pohřben Jan z Jenštejna, český krajan, který se stal papežským legátem (zmocněncem) v pouhých sedmácti letech.

- KP -

Svatá Kristina

V italském městě Bolsena je bazilika zasvěcená této světicí – mučednici (24. července). Její otec byl pohan a když mu služebná sdělila, že jeho třináctiletá dcera je křesťankou a že se právě modlí, okamžitě rozhodl, že bude utopena. Kristině byl uvázán velký balvan a ona uvržena do jezera. Avšak stal se zázrak a ona s balvanem vyplula na povrch jezera. Otce z toho ranila srdeční mrtvice a skonal na místě. Nakonec svou víru v Boha zaplatila největší obětí – byla sřata. Na památku tohoto zázraku je tu dle legendy ve schránce onen balvan.

Mimo jiné v roce 1264 kněz Petr z Prahy konal pouť do Říma, aby si vyprosil vysvobození z pochyb o Kristově přítomnosti v Nejsvětější svátosti. V této toskánské Bolseně sloužil mši svatou a při proměňování spatřil, že část hostie zkrvavěla. Krví byl potřísněn i korporál (čtverhranný lněný šátek). Věci takto potřísněné byly poté uleženy zde v Bolseně. Místní biskup pak

předal porifikatorium (šátek na otření pateny, kalichu a prstů kněze při bohoslužbě) a korporál papeži Urbanovi IV., který je trvale uložil v neda-
lekém městě Orvieta.

Nedaleko baziliky se nachází známé Bolsenské jezero (má být tím jezerem, kde se stal onen zázrak). Italsky se jezero jmenuje Lago di Bolsena a je sopečného původu. Nalézá se v 305 m n. m. a hloubku má do 146 m a je největším jezerem v Evropě. Je velmi bohaté na velké množství úhořů. Uprostřed jezera je ostrůvek, který má sedm kapliček (dnes jsou mimo provoz). V okolí jezera sídlili dříve papežové. Ostrov je obydlen stovkami racků, kteří zde hnízdí. Do jezera nepřamení žádná řeka či říčka, protože je stále doplňováno vlastním průtokem vody v jeho středu, protože na ploše jezera byla původně sopka, která se při zemětřesení propadla a utvořila tu jezero.

- KP -

Bazilika S. Cristina - BOLSENA

Assisi – svatá Klára (11. srpna)

Assisi - katedrála di S. Ruffino

Svatá Klára se narodila v roce 1193 nebo 1194 v Assisi (stejně jako svatý František) a pocházela ze šlechtické rodiny. Rozhodla se následovat příkladu svatého Františka a svých dvou bratranců (Silvestra a Ruffina), kteří se k němu připojili. Opustila domov a přijala z rukou sv. Františka řeholní šat (1212) a po krátkém pobytu u benediktinek se usadila v klášteře u sv. Damiana. Ten se pak stal mateřským klášterem ženské větve františkánského řádu – klarišek. Brzy se k ní připojily další, mezi nimi i její dvě rodné sestry (Anežka a Beatrice), a po smrti otce i její matka Ortulana. Pro přísnost dodržování naprosté chudoby papežové váhali s potvrzením její řehole, dočkala se ho až těsně před svou smrtí. Zemřela 11. 8. 1253 po téměř třicet let trvající nemoci, která ji většinou poutala na lůžko. Jejího pohřbu se zúčastnil sám papež Inocenc IV., po dvou letech byla prohlášena za svatou a kostel sv. Jiří, kde byla pohřbena, byl přebudován v baziliku, která nese její jméno (Santa Chiara). Zachovaly se čtyři dopisy, které poslala do Prahy

sv. Anežce České.

Assisi se rozkládá v srdci kraje Umbria a je položeno na svahu hory Subarrio. Má 28.000 obyvatel (1988) a je významné poutní místo. Bazilika sv. Kláry byla vybudována roku 1257 v gotickém slohu. Průčelí je z bílého mramoru a portál s nádhernou růžicí a kruhy. V kryptě je umístěno tělo sv. Kláry. Přechovává se zde kříž, z kterého Kristus promluvil ke sv. Františkovi. V katedrále sv. Ruffina (Cattedrale di San Ruffino) sv. František poprvé kázal.

Zde se i nachází křtitelnice, kde byli sv. František a sv. Klára pokřtěni.

Bože, tvá milosrdná láska vedla svatou Kláru, aby šla za Tvým voláním a zamilovala si chudobu. Prosíme Tě, pomáhej nám, abychom nepřilnuli k věcem pozemským, ale následovali Krista a došli k patření na Tebe v nebeské slávě.

- KP -

Assisi - bazilika sv. Kláry

Mariazell aneb Co jste v televizi neviděli

V sobotu 22. května v 01:00 odjezd ze Stonařova. Ptáte se, kam jsme jeli? No přece do Mariazell na dlouho očekávanou pouť, která se konala v rámci Středoevropských katolických dnů.

Bylo plno možností, jak se do Mariazell dostat. Někdo pěšky, jiný na kole nebo autobusem. My jsme zvolily tu poslední. Jeli jsme společně s Louckou farností. Všichni jsme se sešli ve Stonařově a odtud hurá do Rakouska. Začátek poutě jsme zahájili modlitbou a poté mnozí z nás šli spát. Na hranicích jsme pocítili vstup ČR do Evropské unie, nemuseli jsme čekat ani ukazovat pasy, venku však začalo pršet.

Štrúdl autobusů, cesta z kopce do kopce nasvědčovaly tomu, že už brzy budeme na místě. Asi tak hodinu nám trvalo, než jsme se dostali na místo, kde jsme měli vystupovat. Kolem půl osmé jsme však byli u cíle, výstup u jezera Erlaufsee. Venku vytrvale přšelo, mraky sahaly skoro až k zemi a nevypadalo to, že by chtělo přestat. Společně jsme se vydali na letiště, které se stalo středem dění. Těm, kteří měli deštník, pláštěnku nebo alespoň kapucu, bylo hej. Na cestě, jež netrvala dlouho, nás spojovaly modlitba a zpěv. Dvě Věci, které nejlépe překonaly osmijazyčnou bariéru.

Když jsme přišli na letiště, na pódiu už probíhal dopolední program, představovaly se tu jednotlivé země. Všichni přicházející se však doslova nahrnuli k místům, kde se vydávali balíčky, v nichž mimo jiné byla i pláštěnka, která byla v tu chvíli nejvíce třeba, neboť stále přšelo. Jedni se snažili s balíčky procpat ven z davu, druzí zase „dovnitř“. Někdy jste ani nestáli na vlast-

ních nohou, jak se na vás všichni tlačili, nebylo se kam hnout, nikdo nedbal slov pořadatelů, no prostě tlačence. Nakonec jsme to vzdali. Raději jsme šli k pódiu najít místo, odkud bychom dobře viděli. Pro balíčky jsme se vrátili až déle. Každý dostal růženec, šátek, průvodce, dobré bonbony, pití a malé rádio, bez kterého bychom toho moc nerozuměli. Všichni jsme se naladili na jednu frekvenci a vše mohlo začít.

Přes celé to trable s balíčky jsme z dopoledního programu moc neměli, ale hlavně že jsme přišli včas na mši svatou. Ta začala v 11 hodin a i vy jste mohli prostřednictvím televize být s námi. Pro zmrzlé ruce, průvodce v rukou, bylo těžké mávat šátky. Ale myslím, že i přes zimu, déšť se lidé v srdcích radovali.

Po mši svaté byl pro nás přichystán oběd. Všichni hrrr k obědu. Ve sluchátkách jsme ještě mohli slyšet slova překladatele: „*Nespěchejte, zůstaňte tady s námi*“, ale lidi byli ty tam. Věřím, že lidem bylo zima a měli i hlad, ale opravdu mohli chvíli počkat. Dále pokračoval program, na řadu přišly sbory z jednotlivých zemí v národních krojích. Poté měli následovat „workshopy“ pro mládež.

My jsme však ve tři hodiny odcházeli, neboť nás čekala ještě cesta k autobusu a nikdo z nás nevěděl, jak je to daleko. Stejně jako tam 9

tak ani na zpět jsme nešli sami. Silnice plná poutníků, od mladých až po ty starší, kteří i přesto, že stále přšelo, se společně modlili a zpívali. U jezera, kde jsme ráno vystupovali, jsme si umyli boty, neboť část letiště se změnila v rozbředlé bahno. Chvilka odpočinku a zase dál. Minuli jsme první parkoviště autobusů a cesta se pomalu začala zvedat do kopce. Kolem nás jich tu bylo kupa a jeden z nich čekal taky na nás. Byl to pěkný „kopeček“, cestu na jeho vrchol lemovaly autobusy a každý hledal ten svůj, my s číslem 3157 (ten byl však ještě daleko za kopcem). Od všech lidí to byla opravdu oběť, zvláště od těch starších z nás. Kdekdo si sáhl až na dno. I přes déšť, zimu, mokré boty, pláč v očích, možná i nadávku, jsme

museli vstát a jít dál. Nakonec jsme přece jenom kolem šesté hodiny dorazili k autobusu, unaveni, ale posilněni. Při odjezdu se přece jenom na nás usmálo sluníčko, a tak jsme vyrazili.

Příroda v Mariaszell... ta se nedá popsat slovy, jaro v Alpách - nádhera, to tam každý musí zajet sám. Jak se řeklo přede mší svatou, místo, kde se nebe dotýká země.

Když jsem se v neděli ráno probudila a z okna viděla sníh, řekla jsem si, že to sobotní počasí bylo super. Bohu díky za celou pouť, všem organizátorům, za vaši modlitbu.

Jindřiška Fousová

Pouť do Mariaszell 21. - 23. května L.P.2004

Pouť do Mariaszell na Evropské setkání věřících navštívilo i šest žen z naší farnosti.

Protože zájezd byl vypraven z Luk nad Jihlavou a poutníci byli z celého okolí, musely jsme nastupovat ve Stonařově. Autobus byl pěkný, pohodlný, na hranicích žádné problémy. Ale naše oči sledovaly oblohu, která ne a ne se vyjasnit. I tak jsme doufaly, že snad nás to sluníčko trochu uvítá. Ale tohle přání se nám nesplnilo. Řidič autobusu se nás snažil dovézt co nejbližší k letišti, ale i přes to jsme museli ještě pěkný kus cesty pěšky a deštníky byly z bezpečnostních důvodů zakázány, tak jsme dost navlhli.

Po příchodu na letiště, kde již byly velké davy ostatních poutníků, jsme po obtížích, které se nedaly ani pořadateli zvládnout, obdrželi tašku, v které byla pláštěnka, sv. růženec, šála se symboly Mariaszell, ovocný cukr, voda, malý radiopřijímač, který jsme si mohli naladit při poslechu mše sv. na svoji rodnou řeč, knížka s programem a lepenková sedačka.

Vše bylo krásné, až na to počasí, které jako by nám chtělo říci, jste na pouti, musíte něco taky vytrpět. Ale i přes to, že jsme všichni byli zabláceni téměř po kolena, jsme byli rádi, že jsme se mohli zúčastnit něčeho tak nezapomenutelného. Bylo krásné se dívat, co lidí sem přijelo s vírou, ať již prosit o sílu v životě pro sebe a své rodiny, tak i pro celou Evropu, jak po ukončení mše sv. umoklí a prochládlí zpívají: Bože chválíme Tebe.

Při návratu k autobusu, který byl vzdálen asi 10 km, jsme byli již dost unaveni, ale už nepršelo a při pohledu na krásné okolí jsme vše vydrželi.

Jen jedině mi kazí vzpomínku, že opět někteří občané Česka se neovládli a brali na památku i to, co jim nepatřilo.

- MS -

Má cesta k Bohu - závěr

Krůček po krůčku jsem přicházela blíže, a přitom jsem stále měla spoustu nejasností. Pořád jsem řešila karmu a inkarnaci atd., jenže mě to pomalu přestávalo zajímat.

Následoval čas neidentifikovatelné zamilovanosti. V každé malilinkaté události byl dotek Boha. A skoro každý můj krok byl jím veden. Až mě přivedl před jeden kostel, do kterého mě omylem nahnal jeden kněz (teď můj dobrý známý, který ani netušil, že mi takto pomohl), probíhala tam adorace a všude vonělo kadidlo a já byla z toho tak všelijaká, že jsem ten večer požádala o přípravu na křest. Tentokrát ne z citových důvodů, ale chtěla jsem rozumem poznat, o čem to je. První lekci jsem dostala ještě týž den a pak jsem chodila až do prázdnin i dvakrát týdně. Ale moc se mi to nelíbilo. Byla jsem sama a jen takový starý přísný kněz a nakonec bylo všechno až moc rozumové a mně nějak chyběl život a také přímá účast na životě církve. V létě byla pauza a pak jsem si domluvila, že budu chodit na přípravu do onoho domu a s partou lidí, kteří už rok chodili.

Vždyť je důležité především dobře žít – ať už se narodím znovu nebo ne, ať už jako ještěrka a nebo půjdu do pekla: má-li mít život smysl, je třeba žít podle Krista dobře už teď, snažit se o to s nejlepším úmyslem a nemyslet na ono potom.

Od adventu jsem začala pravidelně chodit na mši. Vstávat brzo ráno a do fujavice. Teď už to nedělám, tenkrát to však bylo mocnější než já. Dlouho jsem také měla „problém s eucharistií“. Začala jsem se za to modlit. Jen jsem vždy, když šli lidé k přijímání, říkala: „*Pane, jestli to fakt jsi, dej se mi poznat.*“ A On se dal. Začala jsem po Něm toužit a bylo mi velmi smutno, když ostatní chodili k přijímání a já ne.

Během března jsem si už byla jista, že se opravdu chci dát pokřtít. Do té doby to byla jen jedna z variant: fajn, dozvím se o křesťanství, a

pak se uvidí.

O Velkém pátku jsem však propadla všem pochybám. Takovým, že nejsem dostatečně dobrá a připravená, abych mohla být pokřtěna. Vidím v tom lest ďábla, který využije jakoukoliv cestu, aby odvedl duši od Boha. Vracely se mi dluhy ze všech mých esoterických výletů. Naštěstí přišel anděl v podobě jedné Čechoameričanky, která se zastavila v kostele a ačkoliv to tam neznala, oslovila mě a řekla mi přesně to, co jsem potřebovala slyšet, oč jsem prosila Ježíše při adoraci.

Byla jsem pokřtěna. A dokonce vodou přivezenou z Jordánu. Bylo to nádherné. Ještě dnes cítím tu ledovou vodu, která mě probudila k novému životu. Tu noc jsem nešla spát a ani následující den. Naopak, cítila jsem se metr nad zemí.

Týden po křtu jsem nastoupila do divadla v Chebu. Nic lehkého. Do toho jsem začala zkoušet s jedním Rusem v Praze a když odjel, táhla jsem to pak sama. Musela jsem se vystěhovat a hrozilo, že i z nového bytu budu muset pryč. Doma o mé konverzi nic netušili, a když jsem se nakonec odvážila, počítala jsem s vyhazovem... a přišlo mnoho jiných, jakoby těžkých okamžiků. Ale také spousta nádherných, opravdu naplněných. A všude byl On se mnou. Dokonce o krok napřed. Opírala jsem se o Jeho kříž a On mě provedl.

Uvěřila jsem, protože jsem celým svým já zakusila, že je. A není vzdálen, je blízko – tak blízko jak mu dovolím přijít. Chtě nechtě musím použít frázi: Bůh je láska. Nelze Boha nemilovat. Ti, kdo mu jen slouží, nemohou mluvit o víře. To je jen otroctví. Ovšem nelze být pořád zamilován, člověk musí být vytrvalý a věrný. To je ta pravá láska z naší strany.

Andrea

Cesta do Izraele

Než začnu psát o našem putování, nemohu se nezmínit o tom, co mojí cestě do Izraele předcházelo. Ještě tak před třemi lety bych si totiž vybrala dovolenou zcela jiného typu.

I když jsem byla k víře vždy vedena, můj přístup k ní se změnil až za působení otce Romana. Ten svými promluvami, kázáním a přístupem vůbec dokázal, že jsem si víru prohloubila a podstatně tak změnila svůj duchovní život. Za to mu chci poděkovat.

Také moc děkuji jeho mamince, díky níž jsem se této cesty vůbec zúčastnila. Když se zmiňovala při povídání po jedné z adorací, že by ráda Svatou zem navštívila, věděla jsem, že je to pro mě jedinečná příležitost, jak tuto vzdálenou zemi poznat. Sama bych nikdy nenašla odvahu se na takovou cestu vydat. Byly jsme tři, když jsme začaly cestu plánovat. Paní Kubínová, paní Kadlecová a já. Netušily jsme však, že se skutečně tak brzy.

Když jsem se na Velký pátek dozvěděla, že je možné se do této přímořské země rozjet, měla jsem doslova pár hodin na rozhodnutí a zdálo se mi to zcela nereálné. Udělala jsem ale, co bylo v mých silách, a vyšlo to. Přesto, že to bylo před odletem ale i po něm dost náročné jak v práci, tak i doma, svého rozhodnutí jsme ani na chvíli nelitovala. Když se k nám pak přidal ještě náš pan farář a tři další zájemci, byly jsme mile překvapeny. Z třešťské farnosti nás odjíždělo šest a s námi pan Musil z Růžené. Jeho elán a vitalitu jsme všichni obdivovali.

Celkem náš zájezd měl 35 osob ze všech koutů Čech, Moravy a Slovenska.

Asi všichni odlétali s určitými obavami z neutěšené situace v této krajině a mnozí i se strachem z prvního letu. Věřili jsme však, že se v pořádku vrátíme, vždyť Bůh je s námi.

Bylo krásné, že jsme mohli jít ve šlépějích Krista právě v době velikonoční, být na posvátných místech této nevelké země, kde se Ježíš narodil, žil, trpěl a byl za nás ukřižován. Mohli jsme si v klidu všechny tyto události připomenout a zažít.

A teď již k naší cestě, kterou pro nás připravila slovenská cestovní kancelář AWERTOUR, nutno podotknout, že za přijatelnou cenu.

Putování Svatou zemí 19. – 26. 4. 2004

Odlétali jsme z Bratislavy – Štefánikova letiště v 9.30 hod. letadlem Boeing 737/200 pro 123 osob. Naše trasa letu byla přes Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, ostrovy Rhodos a Kypr do Izraele. Letěli jsme ve výšce deseti kilometrů průměrnou rychlostí 750 km/hod. V této výšce bylo 36°C. I když při odletu z Bratislavy přišlo, během letu se vše změnilo a mohli jsme krásně vidět Transylvánské Alpy v Rumunsku, Středozevní moře, ostrovy, města, vesničky, políčka a nebo jen bílé obláčky – to vše jako na dlani. Byla to nádhera.

Náš let trval necelé tři a půl hodiny. Město Tel Aviv, kde jsme přistávali, nás přivítalo polojasným počasím, dost silným větrem a teplotou vzduchu 22°C.

Dál už jsme po všech místech cestovali klimatizovaným autobusem.

Po odbavení na letišti nás už čekal náš průvodce – duchovní otec Martin Mojžíš, který pocházel ze Slovenska. Izrael už zná, a tak jsme od něj získali spoustu informací a podívali se i na místa jen těžko přístupná, mnohá z nich nebyla ani v programu našeho zájezdu. Jedním z těchto míst bylo i nejstarší město Jericho, které leží v Judské poušti.

První naší zastávkou bylo nejznámější přístavní město Haifa. Jeli jsme do něj přes Cesareu Filipovu, rovinou Šaron, podél Středozevního moře. Nad Haifou se zvedá hora Karmel a na ní karmelitánský klášter Stella Maris. V dále se v mlze modrají hory, tam prý už je Libanon. Městu dominuje svatyně Bahai, okolo ní jsou překrásné terasovité zahrady v plném květu. Když jsme se pokochali pohledem na záliv, ujížděli jsme k městu Nazaret. Tam jsme byli první tři noci ubytováni v poutním domě Svätý Gabriel. Obdivovali jsme tu největší chrám středního Východu,

kam přišel Posel Boží, baziliku Zvěstování. Její věž je jako obrácený květ lilie. Další kostel je zasvěcený sv. Josefovi a Svaté Rodině. Říká se mu také „Dílna“ sv. Josefa, kde jako tesař pracoval. Ve městě Nazaret žila Maria, Josef a Ježíš tu vyrůstal. A je tu první večer ve Svaté zemi, díváme se na krásné, osvětlené město. Jsme tady a není to jen sen.

V dalších dnech jsme navštívili spoustu krásných kostelů, bazilik a jeskyní. Každý den byla na jednom z míst sloužena mše svatá. Při bohoslužbách se střídali otec Mojžíš, mladý kněz ze Slovenska, který byl také členem naší výpravy, a otec Roman.

Další naše cesta směřovala k Tiberias – pohanskému městu – a dále ke Galilejskému jezeru. Zde byla venku dopoledne sloužena mše svatá. Bylo pěkné počasí, hladina jezera se třpytila jako stříbro a nad námi blankytně modrá obloha. Na břehu jezera stojí kostel Primátů sv. Petra. Je v něm kámen nazvaný Mensa Christi. Zde prý Ježíš často sedával. Za zmínku jistě stojí i kostel Zázraku nasycení a krásná svatyňka Blahoslavenství pár kilometrů nad jezerem.

Vydáme se i na horu Tábor, je vysoká 588 m a podobá se našemu Řípu. Odtud je nádherný pohled. Naproti nám je bazilika Proměnění Páně, kterou stavěl Antonio Barluzzi, jako i mnohé další stavby v této zemi.

Navštívíme i známou Kánu Galilejskou – místo prvního zázraku proměnění vody ve víno.

U řeky Jordán, jejíž vodou byl pokřtěn Pán Ježíš, jsme si i my obnovili křestní sliby a byli symbolicky znovu pokřtěni. Je to náhradní místo křtu, skutečné leží asi 7 km od Mrtvého moře. Další naší zastávkou je Kafarnaum – město potěšení. Tady se vlévá řeka Jordán do Genezaretského jezera. Je tu nejnovější chrám ve Svaté zemi z roku 1990 zasvěcený sv. Petrovi. Má kruhovitý tvar a je skoro celý ze skla. Nedaleko odtud Betsaida, kde Ježíš uzdravil chromého. Za prohlídku stojí i Tabgha – sedm pramenů s kostelem, kde se rozmnožoval chléb a ryby. O této události píš všichni čtyři evangelisté.

Ve městě Betlémě jsme byli ubytováni další čtyři noci. Tentokrát to bylo v poutním domě

sv. Josefa. Bazilika Narození, kterou jsme zde navštívili, je nejstarší křesťanský chrám na celém světě. Prohlédli jsme si Jeskyni mléka, sv. Neviňátek, je tu také Jeskyně sv. Josefa. Vedle baziliky je chrám sv. Kateřiny. Jedno z předměstí Betléma je Pole pastýřů. Tady pastýři přijali od andělů poselství o narození Ježíše Krista. V této jeskyni jsme také slavili mši svatou.

Z pevnosti Antonia jsme si prošli křížovou cestu na Golgotu. Je to úzká, kamenná a rušná ulička, plná obchůdků a stánků se zbožím všeho druhu. Nakonec vcházíme do velechrámu – baziliky Božího hrobu. Toto místo chce navštívit každý křesťan. Dojala mě tu úcta lidí všech ras. Všichni poklekají a modlí se před oltářem Přibití a Ježíšova hrobu.

Jeruzalém je dalším cílem naší poutě. Je to město mnoha nepokojů. Jsou tu vidět ubohé příbytky, ale i moderní zástavba. Potkáme tu židy, muslimy i křesťany. Bazilika Zesnutí Panny Marie patří k nejkrásnějším křesťanským chrámům. Židovskou částí přes Siónskou bránu naše kroky směřují k Večeřadlu. Jdeme zahradou s olivami do Baziliky národů v Getsemanech. Zastavíme se i před hrobem Panny Marie a v Jeskyni zrady. Z Getseman pokračujeme cestou pod hradbami Jeruzaléma židovskou částí starého města ke Zdi nářků, nejsvětějšímu místu židů. Modlí se tu 24 hodin denně a očekává se příchod Mesiáše. Dostali jsme se tam až po přísných bezpečnostních prohlídkách.

Na východní straně Olivové hory na cestě z Jeruzaléma do Jericha leží Betania. Je tu dům, kde žil Lazar a jeho sestry, a hrob, v němž byl pochovaný, než ho Pán vzkřísil z mrtvých.

Na Olivetské hoře navštívíme krásný klášter Karmel Pater a vedle je jeskyně. Tady Pán Ježíš vykládal věci víry a učil Otčenáš, který je tu slyšet v mnoha jazycích. Nahoře ční věž ruské katedrály Nejsvětější Trojice a vedle ní je malý minaret na místě Nanebevstoupení.

Ain Karem – městečko nedaleko Jeruzaléma obklopené vinicemi a ovocnými sady se spojuje s narozením a životem svatého Jana Křtitele. Je tu bazilika Navštívení Panny Marie.

Poslední den před odjezdem – v neděli ráno – jsme si udělali výlet do Kumránu, kde se

nalezly svitky, které obsahovaly důležité písemnosti – např. hymny. Lanovkou jsme pak vyjeli na skalnatou pevnost Masádu. Zde se ukrýval Herodes. Odtud se nám naskytl překrásný pohled na údolí s Mrtvým mořem. Bylo horko a tak jsme uvítali koupání v této léčivé ale hrozně slané vodě. Byl to zase další z nezapomenutelných zážitků. Při cestě jsme viděli vinice, datlové palmy a plantáže banánovníků a zastavili jsme se v oá-

ze En Gedi. Projížděli jsme ale také neúrodnou pouští. Při zpáteční cestě jsme ještě navštívili již zmíněné Jericho a horu Pokušení. Večer nás pak čekalo rozlučkové posezení. Musím se přiznat, že poslední noc jsem toho moc nenaspala. Stále znovu jsem si plná dojmů promítala všechna místa, která jsme navštívili, a bylo mi smutno z toho, že odjíždíme.

V pondělí ráno jsme měli poslední mši svatou ve Svaté zemi. Byla v 7 hod. ráno v kapli sv. Josefa v místě našeho ubytování. Po snídani v 8.30 hod. jsme se s Betlémem rozloučili a vraceli se zpět přes západní Jeruzalém směrem k letišti.

Cestou jsme ještě měli možnost vidět

Samuelovu hrobku a klášter Latrun (největší křižácké Emauzy). Na letišti k odbavení jsme dorazili kolem dvanácté hodiny. Ani nepříjemná a důkladná prohlídka před odletem nám nemohla pokazit dobrou náladu a ovlivnit hodnocení našeho putování. Myslím, že všichni si odváželi pěkné vzpomínky.

I když jsem se dost rozepsala, nemohla jsem popsat vše, co jsme viděli. Doufám však, že se mi snad alespoň trochu podařilo Vám naši cestu přiblížit. Tohle nebyl ani výlet, ani cestování, ani obvyklá pouť. Bylo to zjevení Svaté země, kde jsou Ježíšovy stopy stále patrné. Bylo to něco nepopsatelného. Ubytování, z mého pohledu až luxusní, vždy dobře připravené a ochucené jídlo v dostatečném množství a s mnoha různými přílohami, počasí příjemné na cestování a v neposlední řadě i krásné promluvy našich pánů farářů, při kterých někteří z nás často potlačovali slzy, to vše přispělo k mé maximální spokojenosti. Chvilky volna, kterých nebylo moc, protože program byl nabitý, jsme měli možnost využít podle svého uvážení. Ti, kteří si ráno přivstali, se mohli modlit ranní chvály, večer pak bývala adorace nebo nešpory. Nechyběly ale ani procházky večerním městem nebo posezení u dobrého vína.

Díky patří otci Romanovi, který nám věnoval i tento svůj volný čas a byl nám průvodcem, ochráncem a překladatelem zároveň. Bez něj bychom neprožili všechno to, co jsme prožili.

Protože vím, že ne každý má možnost Izrael navštívit, případní zájemci se alespoň mohou přijít podívat na DVD kazetu, kterou snad během prázdnin obdržíme. Na ní budou všechna místa, která jsme navštívili, zdokumentována.

Bůh žehnej všem, kteří mi tuto cestu umožnili.

Na závěr chci ještě popřát všem čtenářům Věžníku, aby prázdniny a dobu dovolených prožili v pohodě a načerpali hodně sil – i těch duchovních – a nám všem, aby vyšlo i počasí.

Těm, kteří se účastní expedice do Norska, pak bezproblémové cestování a spoustu pěkných zážitků. Ať Vás na Vaší cestě provází Bůh a zůstáváte pod ochranou Panny Marie.

Budme bojovníky

Dějiny českého národa jsou nerozlučně spjaty se jménem svatého Prokopa, opata Sá-zavského kláštera z 11. století. Jméno Prokop pochází z řečtiny a znamená v překladu „bojovník“.

Jaký byl sv. Prokop bojovník? Snad nikdy nedržel meč ani kopí, jeho život proběhl v tichém ústraní sázavských lesů v modlitbě a rozjímání. Není ale právě toto tím nejtěžším bojem, jaký je možno svést? Bojem mnohem větším a užitečnějším než všechny revoluce sametové i nesa-

metové, národně osvobozené zápasy, nemluvě už o válkách spravedlivých i nespravedlivých? Proti komu vlastně sv. Prokop bojoval?

Legenda vypráví, že zapřáhl do pluhu zlého ducha. Tak ho známe z různých výtvarných projevů. Co jiného chtějí říct než to, že světec zvítězil nad děblem?

Hic Rhodus, hic salta! Tady, křesťane, je i tvoje „bojová parketa“. K tomu je ale nejprve třeba uznat, že děbel není pohádkovou bytostí, nýbrž realitou, o níž mnohokrát mluví v Písmě svatém sám Ježíš Kristus. Slavný německý kazatel prelát Robert Möder to vyjádřil lapidárně: „*Děbel je! Kdo to neví, nemůže porozumět ani světovým dějinám ani současné politice.*“ Sv. Pavel nás napomíná: „*Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, nýbrž proti knížatům a mocnostem, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zloduchům v ovzduší...*“ (Ef 6,12)

Proč nám Kristus a církve připomínají existenci zlého ducha? Aby nás strašili? Nikoliv, to už je vyloučeno samotným symbolickým

výjevem d'ábla zapřaženého do pluhu. Legenda nechce říci nic jiného než to, že satan je přemožitelný, není postaven na roveň Bohu. Život křečovitého strachu před zlým duchem není důstojný věřícího člověka. Tady má mít hlavní slovo radost nad velikostí Boží lásky a nad vykoupením.

Proč tedy boj proti zlému duchu? Odpověď nám opět poskytne sv. Prokop. Víme, že Sá-zavský klášter, který založil ve spolupráci s knížaty Oldřichem a Břetislavem, pěstoval slavnou slovanskou liturgii až do roku 1096 a tak přispíval k jednotě mezi latinským Západem a řeckým Východem. Stal se nástrojem smíření obou tehdy znepřátelených proudů v církvi. Boj proti d'áblu byl v jeho životě houževnatým a vytrvalým úsilím o smír a jednotu. Není toto i naším posláním? Pracovat ve snaze o smír a jednotu v rodinách, ve farnostech, v církvi, ve společnosti... kolik je tady ještě „nezoraného pole“! Ano, tak vypadá naše dnešní podoba se zlým duchem.

A jak to máme dělat? I zde nám dává příklad svatý Prokop. Životopisy o něm říkají, že vynikal vlídností a štědrostí. K tomu však přistoupily modlitby a půst. Jednoduché? Ale zároveň tak složité.

Papež Inocenc III. prohlásil Prokopa svatým už roku 1204. Jde o první případ svatořečení ze strany papežů v českých dějinách. Prosme sv. Prokopa, abychom se na jeho přímmluvu stali vítězi nad satanem svým úsilím o smír, harmonii a jednotu. Kěž si k tomu vyprosíme pomoc shůry opravdovou a vroucí modlitbou!

Bože, tys povolal svatého Prokopa, aby kolem sebe shromáždil ty, kdo se k tobě chtěli přiblížit modlitbou chvály a prací pro své bližní. Na jeho přímmluvu ved' i nás, ať se modlíme a pracujeme tak, abychom stále žili ve spojení s Tebou.

Dr. Radomír Malý

Památku svatého Prokopa, opata si připomínáme 4.července.

- KP -

Rok rodiny

Rok 1994 vyhlásila OSN Rokem rodiny a letos si připomínáme jeho 10.výročí. Národní centrum pro rodinu vyhlásilo literárně-výtvarnou soutěž dětí s názvem LIST Z NAŠÍ RODINNÉ KRONIKY.

O tom, jak se v královéhradeckém kraji připomněli tuto událost, se chceme s vámi podělit.

Přihlásilo se sedmnáct škol se stovkou žákovských prací. Úmyslem bylo upozornit na institut rodiny a možnost zachytit právě pohled dětí na jejich vlastní rodiny. Soutěž byla určena pro děti od 5 do 16 let a soutěžilo se ve čtyřech kategoriích. První 5 – 7 let, druhá 8 – 10 let, dále 11 – 13 let a poslední 14 – 16 let, a to ve třech formách: literární, výtvarné a kombinované.

Z výsledků soutěže můžeme uvést několik dětských projevů.

Žákyně základní školy získala 2. místo ve 4. kategorii za tento příspěvek:

*I mě velice těší,
že rodina je to nejdůležitější.
Když se všichni rádi máme,
každý z nás to lépe zvládne.
A když jsme všichni ještě zdraví,
život nás pak teprv baví.
Hlavou v naší rodině je taťka snad,
když nezlobíme, má nás všechny stejně rád.
Proto říká nám den po dni,
buďte na každého hodní.
Asi mělo by to takhle být
a o co lépe dalo by se žít.
Taťka s mamkou měli rádi se,
proto jednoho dne spolu vzali se.
Když společně domek postavili,
Šárku, jako mne, si pořídili.*

Práce nebyly jen idylické. Řada prací byla humorná, líčily se různé zážitky a příhody z rodinných akcí. Mnohé zase popisovaly nebo odrážely tristní stav některých rodin. Děti se projevovaly nejrůzněji, například zobrazily kartáčky

v koupelně od nejmenšího do největšího, zvolily různé techniky, malbu, koláž a spoustu dalších.

Porota také udělila zvláštní ceny za zájem o rodinnou historii, děti se zamyslely, co se dělo, než byly na světě, co dělala kdysi babička nebo prababička apod. Musely vyhledat z nějakých podkladů, co se dělo, a přiložily i kopie z nějakých vzácných materiálů.

Žák Marcel v kategorii 11 – 13 let ve své básni říká:

*Vánoce jsou tady,
venku padá sníh.
Pohoda a dárků čas,
všude slyšet smích.
Blíží se už k večeru,
děti už se těší,
Cukrovím se naperou,
ať jsou trochu těžší.*

Výstava krajského kola soutěže proběhla v královéhradeckém kraji od 1.do 15. března a v národním kole bude uvedena v Praze, pak bude putovat po republice.

1.místo získala báseň chlapce 3. kategorie, 11 – 13 let:

*Když ji potřebuješ, je tu,
pěkně rychle v cukuletu.
Pomůže ti, dá ti radu,
odstraní z tebe každou vadu.
O zážitky podělí se ráda,
máš ji jako kamaráda.
Občas přijde výprask, to je jasné,
vyřikáte si to a tím to hasne.
Nemůžeš ji koupit, nemůžeš ji vzít,
ale každý člověk by ji měl mít.
Viš, co je to? Rodina,
na kterou se vzpomíná.*

Na prázdniny

... A zazvonil zvonec...

Toto úsloví z mnohé pohádky dobře známe. My si je však trochu obměníme: A zazvonil zvonec a školnímu roku je konec.

Ještě nedávno jsme hodnotili výsledky prvního pololetí – našich „malých dožínků“. Je až k neuvěření, že dalších pět měsíců usilovné, pilné školní práce opět končí. A už jsou tu ty „velké dožínky“ druhého pololetí.

Věřím, že s dobrou sklizní jsou všichni spokojeni. Školou zazní poslední zvonění. Školní chodby i třídy utichnou. Dveře školy se na dva měsíce uzavrou.

Všem „školou povinným“ nastávají vytoužené a určitě zasloužené volné, odpočinkové dny. Upřímně přeji každému z nich pěkné, veselé prázdniny, prozářené sluníčkem, hodně radostí a hlavně stále zdraví. ANDĚL STRÁŽNÝ ať chrání každý váš krok.

Tak tedy: Šťastné cesty, krásné zážitky a hodně zajímavých poznatků a opět šťastné návraty domů!

Olga Hrbková

Bližnímu

Albert Schweitzer: „Každý člověk si může pro sebe a pro své blízké udělat své malé ‘Lambarené‘ a sloužit svým bližním.“

Tuto výzvu i krásný odkaz velikého lidumila, lékaře i básníka plní mnohé profese naší společnosti.

V těchto letních dnech nesmíme zapomenout na zásluhou práci všech pracovníků na letních táborech. Zabezpečit a zajistit dobrý průběh všech dnů ke spokojenosti a radosti „osadníků“ je opravdu práce velmi náročná a zodpovědná.

Oddílový vedoucí se stará o skupinu dětí a to není jednoduché poslání. Musí být pro každé dítě tou „VRBOU“, musí být tolerantní, spravedlivý, ale i přísně laskavý, vyžadující kázeň.

Proto patří od rodičů poděkování všem těm ochotným, obětavým vedoucím, kteří budou

dětem po dobu pobytu na táboře rodiče zastupovat.

Je nutné, aby i v rodině byly děti vedeny k ukázněnému chování. To znamená vést ke skromnosti, slušnosti, ohleduplnosti a k ochotnému poslechnutí dobrých rad, příkazů i zákazů.

Kázeň je zárukou zdraví i krásných zážitků z prázdninových táborů.

Hodně radostí vám přeji manželé Hrbkovi

K blízcím se prázdninám a času dovolených

(Někteří občané si nemohou dopřát nebo nechtějí obtěžovat vlastní rodiny s žádostmi, aby s nimi podnikli rodinný výlet...)

Přeji všem hlavně duchovní zážitky a naději, že si je nenechají pro sebe a sdělí je ve Věžníku č.32! Dětem na táboře v Dobré Vodě připomínám, aby si tábora vážily, byly poslušné svých mladých vedoucích, nepředváděly se v rozpustilostech, ale dávaly přednost modlitbám za to, že dospělí se jim věnují, a ty malé, aby se těšily, že se ve zdraví sejdou opět za rok, dá-li Pán.

Lidmila Vokřínková

Společenství starších

Při farní akademii v Sokolském domě, který byl nově opraven a otevřen, zazněl návrh pro vytvoření společenství starších (seniorů) – jako bývala „rada starších“. Záleží tedy na našem duchovním otci a též farní radě, která má řešit úkoly ekonomické, farní, církevní. Očekáváme tedy, že zahájení – a potom týdenní setkávání – by mohlo být při agapé – ve farní klubovně (v letním počasí je tam příjemně...).

Lidmila Vokřínková

Postřehy

Vidíme, jak při vstupu naší republiky do EU se cestování o prázdninách a dovolených rozšířilo, ale i zmenšilo vzhledem k financím, ale i menším časovým možnostem některých občanů, avšak bude se více cestovat po naší vlasti, bližším okolí a krásách i naší Vysočiny. Jsme a můžeme být hrdi (kež by byly i mladší generace) na dědictví, které nám naši předkové vybudovali prací svých rukou a skromnými prostředky... Jsou již vydávány nejen mapy a průvodce, ale též knížky o milých, krásných památkách venkova – jak kostely se svými věžemi, viditelnými z daleka, tak kaple, kapličky, kříže, Boží muka, památné kameny, stromy, studánky. Velice úchvatné je klidné zastavení u nich při modlitbě v rozkvetlé přírodě, jak na jaře, tak v létě, na podzim i v zimním hávu, v mlze, při vycházejícím slunci nebo při západu a v mracích... Kež bychom mohli stále Bohu – Tvůrci děkovat a učit děti a mladé po vzoru sv. Františka z Assisi, kam cestují lidé věřící a hledající a obdivují a učí se jeho lásce k přírodě. Známe modlitbu tohoto „chudáčka Božího“, jak se sám nazval. Rodina a škola, bohužel, doposud jen málo učí poznávat – určovat rostliny, květiny, keře, stromy, které rostou a kvetou v jejich okolí! A což léčivé byliny! V přicházejících dnech mají mnoho příležitostí hodně změnit a tak prospět sobě i dalším...

Nastávají poutě, tj. putování k našim světům a jak pozorujeme z minulého roku, ubývá těch, kteří jdou jen za nákupy (výjimkou jsou památky, dárky pro rodiny a přátele), ale uvědomují si duchovní náplň poutí, společenství s biskupy, kněžími, přáteli... Proto se modleme:

*Pane, náš Bože,
pamatuj na ty, kdo po celém světě putují k Tobě,
na ty, kdo nemají co dát,
a na ty, kdo dávají sebe,
a na ty, kdo truchlí,
a na ty, kdo pronášejí slova naděje,
na ty, kdo jsou bití a neoplácejí rány,
na hladové,
a na ty, kdo nemají plné talíře,*

*na ty, kdo nemají práva,
a na ty, kdo se jich zastávají,
na provinilce,
a na ty, kdo jim odpouštějí.
Pamatuj na množství těch,
kdo po celém světě
putují k Tobě – na své svaté.*

Lidmila Vokřínková

Náš rodák otec Alois Bumbálek, který trávil své dny odpočinku a občas požádá o převezení do farního kostela (ale i ke sv. Kateřině Sienské – prožíval zde s mladými svátost biřmování) mi sdělil, že jen někdy se odváží přejít chodbu do kuchyně svých blízkých, jež mu pomáhají. Také ze svého pokojíku nevidí, zda-li bude sousední velká třešeň mít opět takovou úrodu plodů, jako měla loni... (Nebude, protože při letošním chladném jaru květy opadaly...) Avšak kvetou jiné stromy a keře, které jsou zázraky Boží přírody a podzim ukáže, co jsme si zasloužili a péčí vypěstovali a sklidili. Přece se říká: Človče, přičiň se a Pán ti pomůže, nebo – dá-li příhodné počasí...

Bývaly prosebné průvody a zastavení u křížů kolem cest, což ovšem bylo za minulého režimu zakázáno a při nynějším provozu na silnicích znemožněno. Na sv. Marka: Do žita se schová vranka... to už jsme vycházeli od farního kostela po ranní mši sv. za zpěvu a modliteb k ozdobným křížům, při zpěvu ptáků a vycházejícího slunce. Jen ojediněle zapršelo, aby byl ještě čistší vzduch... Věřím, že naše prosby se nesly přímo do nebes...

Bohu díky – i otci Romanovi – že máme v postní době průvod s nesením kříže (hříchů) na Křížovou cestu, kde po modlitbách a rozjímání je můžeme spálit...

Těšíme se, že po opravách okolí farního kostela sv. Martina budeme moci prožít nejen Vzkříšení – slavnost svěcení paškálu, ohně ve večerních hodinách – ale i slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo) a zpívat slavné Aleluja, Přijď, ó Duchu přesvatý, Bože chválíme Tebe...

Lidmila Vokřínková 19

Život po porodu...

Rozhovor dvou dětí (neznámý autor)

V bříšku těhotné ženy byla dvě miminka. První se druhého zeptalo:

- Věříš v život po porodu?

- **Určitě. Něco po porodu musí být. Možná jsme tu hlavně proto, abychom se připravili na to, co bude pak.**

- **Blbost, žádný život po porodu není. Jak by vůbec mohl vypadat?**

- **To přesně nevím, ale určitě tam bude víc světla než tady. Třeba budeme běhat po svých a jíst pusou.**

- **No to je přece nesmysl! Běhat se nedá. A jíst pusou, to je úplně směšné! Živí nás přece pupeční šňůra. Něco ti řeknu: Život po porodu je vyloučený - pupeční šňůra je už teď moc krátká.**

- **Ba ne, určitě něco bude. Jen asi bude všechno trochu jinak, než jsme tady zvyklí.**

- **Ale nikdo se přece odtamtud po porodu nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život není nic, než vleklá stísněnost v temnu.**

- **No, já přesně nevím, jak to bude po porodu vypadat, ale každopádně uvidíme mámu a ta se o nás postará.**

- **Máma? Ty věříš na mámu? A kde má jako podle tebe být?**

- **No přece všude kolem nás! V ní a díky ní žijeme. Bez ní bychom vůbec nebyli.**

- **Tomu nevěřím! Žádnou mámu jsem nikdy neviděl, takže je jasné, že žádná není.**

- **No ale někdy, když jsme zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá, nebo cítit, jak hladí náš svět. Víš, já si fakt myslím, že opravdový život nás čeká až potom...**

Ukázka části Janova evangelia přeložena do Hanteců:

- převzato z www.katolik.cz -

Jan 8

3 Doklapala k Šéfovi sajtna s jakosi koc

4 a hlásí: „Šéfe, tudletu fuchtlu jsme lapli, jak kysala s cizím konópkem.

5 Od Mojžíša máme gebír ju umlátit šutra-ma. Co ty na to?“

6 Splichtili na něj flignu, aby ho mohli nabonzovat. Šéfsi čupla čmrdlikal dopísku.

7 Když do něj furt vandrovali, hókl na ně:

„Kdo seš čistě, migni ju grimlem!“

8 A zase si čupl a čmrdlikal.

9 Celá sajtna se zdekovala a pila pali.

10 Šéf nasísl na koc: „Kde só všeci, kocóre? Žádné tě neodemel?“

11 „Ani rana, Šéfe,“ hlásí koc. A Šéf na to:

„Ani já tě neodemel. Sypé pali a už žádný levoty.“

INFORMACE

Inzerát

Rádi bychom koupili menší rodinný dům se zahradou v Třešti. Kontakt: tel. 737 346 628. Zn.: „Nespěchá!“

Zažimalovi

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Kněz chválí jednoho ze svých farníků, notorického alkoholika:
- To je pěkné, že jste se zase včera ukázal v kostele.
- A já, tak v kostele jsem byl taky?